

**PASVALIO MARIUS KATILIŠKIO VIEŠOSIOS BIBLIOTEKOS 2023 M.
KONKURSI, SKIRTAM MARIUS KATILIŠKIO ATMINIMUI**

Originalioji kūryba, poezija

ašaroms ledėjant

Kristina Jaskūnienė

2023

***

kruopomis barsto
ruduo
plaukus liepsnojančio
gluosnio
ir aš kaip tos
kruopos
rituos
atsitrenkiu
laukiu
paguosi?
net jei tai tik saldūs
nepyk
man tinka
byrėsiu į žolę
sules
nesules
gal sudygs
ruduo į mane
užsikloju

***

mažais žingsneliais
sėlina
šalna
link mūsų pėdų
per paklodės
kraštą
tamsoj mirkstu ir
tiesiai į mane
lyg kas žodžius tavus
į atmintį
įgręžtų
suteptų vyno
raudonais lašais
dar knygų
trinkeltų
nušiurusiais viršeliais
per smilkinius
jau nieks nebeateis
šalna jau skinas
į krūtinę kelią
nubarsto nuo delnų
kiek buvo liesta
kvėpuota
glausta
gniaužta
ir matyt
blakstienomis tu pajunti
jos vėšą
sapnuok arčiau
ar beišaušim
ryt?

***

valgau obuolį
sultys tarp pirštų
skverbias oras
pro nosies landas
mūsų kaulai
kad jų nepamirštų
statom kapines
kaulų mekas
ir į jas mus kasdien
tarsi šunys
lydi dūžiai širdies
jie išseks
varnų žvilgsniai
nuo medžių viršūnių
skverbias oras
pro nosies landas
paskutinis gilus
iškvėpimas
paskutinė raidė jau baigta
džiūsta rašalo dėmės
likimas?
ne
tik obuolio
pusė
ne ta

***

aš neblaivi
apsvaigus tarsi kelio dulkės
nežinančios, kuria kryptim išnykt
nulijo lietūs
o tu vis dar klūpai
prie snaudžiančio akmens
nubusk ir imk
mane į saują
panešėk per žingsnį
link ąžuolo, kur glaudėmės kadais
pamirški kaip liečiau
ir ramų žvilgsnį
ištiesk pirštus
mylėdamas
paleisk
kad aš nugulčiau ant notrelės žiedo
to balto
pasidengusio pūku
ir eik tolyn
klausydamas kaip giedu
aš savo rytą
naktį be sapnų
nutilsiu greitai
vos išauš rugpjūtis
ir mano aidą tyliai pakartos
svyruoklė smilga
rytmetys per pjūtį
užkritusi žvaigždė už pakarpos

***

jaučiu kaip gėda
kad man gėda
taip stovinčiai greta tavęs
nusimečiau rūbus ir žiedus
stipriau glaudžiau
už rankos vesk
krantu smėlėtu
takais miško
bruzgynais kuždančiais *matau*
mūs delnuose sutilpo viskas
giedra diena, lašai lietaus
tylos gija ir juoko aidas
šiek tiek dar ilgesio bangų
leisk apsirengti tavo veidu
ir apsigaubti švelnumu

***

ten gumulas po krūtine
lyg saulės rezginy
didžiulis spiečius bičių
sunešęs klampų limpantį
ne medų
ir dūzgiantis
ir lipdantis
ne vaško akutes
ir jos išplinta
visais spalvotais josios viduriais
lyg rėtis košdamas
išlikusius dar syvus
iš kraujo
deguonies
iš to kas gyva
dar bus šiek tiek trumpiau
nei saulės blyksnis
nutūpęs ant jos strazdanoto
veido
paliks dar vieną mažą rausvą
gėlę
ir tyliai smilks
silpnėjant iškvėpimams
iš švelniai ges
jos ašaroms ledėjant